Viro,

Dum viveret

Magnifico, Nobilissimo Amplissimoque

DN. SIMONI SCHULTZIO,

Inclytae Reipublicae Thorunensis

Proconsuli gravissimo,

Seniori

Seni venerando & de patria praeclarissime merito,

Cum

d, xv. Jun. anno CIƆIƆCCVIII.

Rebus mortalium placide esset exemptus,

Solenni exquiarum die

qui erat XXI eiusd. mensis

justa persolvere, lugentesque solatio erigere

voluerunt

Rector & Professores Gymn. Thor.

THORUNII,

Impress. Johannes Conradus Rügerus.

Deleri non posse monumentum,
Quod nec scriptum nec sculptum,
Sed comparatum
Consilio & virtute,
hic disce Viator!
Est illud in animis gratorum, indelebilibus ipsis.
Vbi exsurgit, quicquid reconditur,
obruitur nihil & multa,
Sistitur & concrescit corporis compages, etiam in pulverem dilapsa.
Qui talem invenit tumulum,
non obruitur mole,
sed superstes est & latere non potest.
Ejusmodi in patria invenit,
quam sibi in vita devinxerat
Consilio & virtute,
Venerandus Senex,
Vir
Magnificus, Nobilissimus atque Amplissimus,
Dominus,
SIMON SCHULZIUS,
Proconsul in Regia civitate Thorunensi
longe gravissimus meritissimusque,
virilem prudentiam in iuventute anticipavit,
anticipatam in aetate virili auxit,
in senectute retinuit constanter.
Secretiora urbis negotia palam expedivit,
Sive in curia sive in aula
nunquam incuria.
In explicandis implicatis valuit eius consilium,
in ambiguis nunquam ambiguum,
virtutibus praeterea eminuit vere consularibus,
Pietate, justitia & fide.
Primum parandi honoris augurium & linea erat
Deo parere,
Sic e difficili fortuna ad summam in patria evectus.
Praeficitur ei, quae ipsum, & ipse se illi probaverat.
Minus facile est iudicare,
an dignitati magis contulerit ipse dignitatem,
an dignitas ipsi.
Cui Nihil vani affricuit negotiorum vanitas,
nihil injusti iniuria,
quam toties in aliis debellavit
justitiae Vindex.
Suffragia ferebat nec perplexa nec flexa.
plura facere, pauca dicere
ingenui alioquin indicium & probi.
Hic cum tacebat, proderat,
meditabatur oracula, cum tacebat,
fundebat, cum loquebatur.
Esse sic magis ducebat utilis, quam videri.
grauissimis comitiorum negotiis,
quoties interat, versatus ita
ut ex voto patribus satisfaceret.
Prospexit multis, cum prospiceret multa,
& prudentiam ad praecavenda futura adhiberet.
Num seni gerenda Respublica sit?
ambiguam Philosophi disceptationem
sine ambagibus vivo exemplo composuit.

Magno

Magno natu cum eſſet beatus Senex,
non ſibi ſoli ſed patriae cumprimis natum ſe eſſe declarabat.
Languente corpore, judicio acer & firmus,
Aciem oculorum ingenii acies compenſabat.
Conflictatus podagricis doloribus
cum ſuo adeſſe non poſſet corpore, animo adfuit.
Pedes cum negarent officium, mente diſcurrit,
& ſe in publica diſpenſabat bona.
Alter ut Cato Romae, ut Ariſtides alter Athenis.
Vires utut frangeret corporis morbus,
non voluntatem agendi,
Robur principi parti conſtans,
qua conſtat conſilium.
Velut Mercurii ſtatuae,
Senili habitu, pedibus manibusque truncatae efformatae
ab antiquis,
inopes membrorum, non conſilji.
Sic ſenibus valetudinis & corporis diſpendia
virtutum inſtrumenta.
Conſenuit fato Beatus
in cura ſacrorum & pauperum.
In utraque nihil praemii lucratus,
plus accepit, quam dari hic poteſt.
Coelum ipſum ei tanquam foenus ceſſit largiſſimum.
Quod ut ſero peteret, ſerio petebant, quos adiuvabat.
Omnium animae, ut ſero ageret animam, efflagitabant,
Omnium ſuſpiria, ut expiraret ſero, expetebant.
At non opportuna diſſenſio voti tui & tuorum
Horum, paullo Tibi acerbius,
Tuum ipſis,
Tui damnatus,
aeternitatem adis, Beate,
magno Tui omnibus Deſiderio & dolore relicto.
At,
mitigat dolorem, auget tuum honorem,
Quod Tibi, tempori & gloriae ſuperſtes ſis,
etiam ex oculis ſublatus,
aeternumque habeas monumentum,
tum demum, cum animi, in quibus vivis,
tranſiturum.
Tranſi iam Viator!
Felicitatem Beato, ſi potes maiorem,
tibi ſimile monumentum,
precare.

Honoris & obſervantiae c.
l. mque dabat,
M. P. JÆNICHIUS.

Eſt triſtis Patriæ facies, & triſtis in ago,
Quæ perimunt noſtrum non ſine clade decus.
Eheu quam dolui cum vidi climata nuda
Gramine, frumento, multiplicique bono!
Eheu quam dolui ſteriles campos & inanes,
Combuſtos pagos, prataque vaſta ſimul!
Eheu quam dolui querulorum vota virorum,
Queis Mars non parcit; mors quoque buſta parat!
Sunt hæc, ſunt noſtri præſentia fata doloris,

Illuſtres

Illustres clades, & mage mœsta quies.
Plura stylus calamusque miser non scribere svadet.
Mentibns ah nostris commemoranda vigent!
Ast Urbem nostram non infimus afficit æstus
Iræ divinæ, cum gemebunda gemit,
Et calidis lacrimis deplorat fata maligna,
Queis nunc succubuit gloria magna soli,
SCHULZIUS est nostræ dulcissima portio vitæ.
Proconsul Senior Magnificusque Pater.
Quem raptum jam Templa dolent, quem curia plorat,
Qvem cives lugent, quem Schola nostra gemit.
Namque suo moriens pariter cum funere condit
Proh dolor, ingenii pignora rara sui.
Queis urbi nostræ multos feliciter annos
Profuit & pepulit noxia damna procul.
Sed quid opus luctu? Nunquam revocabitur inde,
Gaudia ubi semper mille beatus habet,
Inter ælicolas a Salvatore benigno
Nectare potatur, pascitur Ambrosiâ.
Sed Tu sancte DEUS durum cohibeto flagellum
Et Patriæ Patres sint in amore tuo,
In Nato virgeat virtus virtutis avitæ,
Claraque defuncti vivat inago Patris!

Paucis hisce
Ultimum Officii genus e Prissico
itinere redux exsolvit.
M. MARTINUS Böhm

Omne rarum charum.

CHarius haud aliquid mortalibus esse putatur,
Quam si quis felix vivat in orbe diu.
In promptu ratio est: quoniam rarissima vita
Humano generi longior esse solet.
Maxima pars hominum, vix dum florescere cœpit,
Immiti mortis falce perempta cadit:
Et juvenes passim rapit inclementia fati;
Seraque quos optant secula, prima necat.
Ast bene de Patria meritus Proconsul iniquo
In mundo vixit sat bene satque diu.
Vidit enim Proavus, quod rarum tempore nostro,
Neptis in amplexu pignora chara suæ.
Hinc veterum rerum promus condus, Patriæque
Annos per multos luxque decusque fuit.
Officiis dextre functus fuit omnibus Ille,
Virtutis causâ Curia quæ tribuit:
Quod prudens, comis, justus, sincerus, apertus,
Candidus in primis, atque suavis erat.
Hinc celeber, doctus, consultus juris & æqui
Vir merito cunctis charus in urbe fuit:
Qui Magnum lugent funesta morte peremptum,
Et deflent tristes ore gemente Virum.
Charior at fuit ille Deo qui morte ministra
Confectum senio jussit adire polum,
Curarum postquam variarum, satque laborum,
Et cum privatis publica fata tulit.
Felix, qui Senium sic mutat morte beata:
Namque perit Senium, vitaque morte redit.

L. Scr.
M. MARTINUS BERTLEFFIUS P.P.